

Sygn. akt II Ca 781/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Paweł Hochman
Sędziowie	SSA w SO Grzegorz Ślęzak (spr.) SSR del. Bartłomiej Szkudlarek
Protokolant	st. sekr. sąd. Anna Owczarska

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa A. K.

przeciwko Towarzystwu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

o ustalenie istnienia umowy najmu, o odszkodowanie, o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 29 grudnia 2015 roku, sygn. akt I C 685/12

1. oddała apelację;
2. zasądza od powódki A. K. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. kwotę 2.400 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą;
3. przyznaje ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Radomsku na rzecz adwokata W. K. kwotę 2.952 (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa) złote w tym podatek VAT tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną powódce A. K. z urzędu.

Sygn. akt II Ca 781/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Radomsku po rozpoznaniu sprawy z powództwa A. K. przeciwko Towarzystwu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R. ustalenie istnienia umowy najmu, o odszkodowanie, o zapłatę

1. oddalił powództwo;
2. nie obciążył powódki kosztami sądowymi oraz obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

3. nakazał wypłacić ze środków Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Radomsku na rzecz adwokata W. K. kwotę 2400 złotych powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną powódce A. K. z urzędu.

Podstawę powyższego wyroku stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i zarazem rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu 9 czerwca 1992 roku pozwana A. K. oraz Przedsiębiorstwo (...) w R. zawarli umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego w R. przy ulicy (...). Właścicielem lokalu oraz udziału w nieruchomości wspólnej jest Gmina M. R..

W dniu 1 września 2005 roku Gmina M. R. oddała pozwanemu jako dzierżawcy do używania i pobierania pożytków nieruchomości stanowiącej jej własność bądź współwłasność i pozostające w zarządzie Gminy Miasta R.. Warunki uprzedniej umowy najmu zostały potwierdzone przez dzierżawcę mieszkaniowego zasobu gminnego (...) sp. z o.o. w R. w umowie najmu zawartej z powódką A. K. w dniu 3 listopada 2008 roku. Umowa najmu została zawarta na czas nieoznaczony. Strony ustaliły, że z tytułu używania lokalu najemca obowiązany jest uiszczać czynsz w wysokości 112,45 zł. miesięcznie oraz opłaty miesięczne z tytułu: zimnej wody i kanalizacji wg. ryczałtu, za wywóz nieczystości stałych, centralne ogrzewanie, CO opłata stała, CO straty, antena zbiorcza. Ustalono, że zmiany opłat będą następowały w formie aneksu. Aneksiem z dnia 31.08.2011 ustalono, że świadczenia z tytułu dostarczania mediów będą rozliczane wg. faktycznego zużycia.

Pismem z dnia 28 czerwca 2012 roku pozwany wezwał powódkę A. K. do zapłaty kwoty 1.858,62 złotych z tytułu opłat czynszowych za używanie lokalu mieszkalnego położonego w R. przy ulicy (...) za 3 pełne okresy rozliczeniowe. Wyznaczono powódce jednomiesięczny okres na spłatę zaległości pod rygorem wypowiedzenia umowy najmu lokalu.

Pismem z dnia 27 sierpnia 2012 roku pozwany wypowiedział powódce umowę najmu lokalu mieszkalnego położonego w R. przy ulicy (...) z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia, który minął z dniem 30 września 2012 roku. Pozwany wskazał wysokość zadłużenia na dzień 31 lipca 2012 roku na kwotę 2.177,30 złotych.

W dacie złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy najmu przez pozwaną spółkę powódka posiadała zadłużenie względem pozwanego w łącznej kwocie 1.857,74 złotych. Zaległość ta powstała z racji niepełnego regulowania opłat w latach 2006-2012 (do 31 lipca 2012 roku).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający dla potrzeb rozstrzygnięcia. Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd oparł się przede wszystkim na opinii złożonej przez biegłą z zakresu rachunkowości i finansów (...). Opinia ta w sposób wszechstronny odnosi się do zarzutów sformułowanych przez powódkę, a dotyczących naliczania podatku VAT w fakturach obciążających powódkę kosztami mediów związanych z najmem lokalu: dostawą centralnego ogrzewania, wywozem nieczystości stałych, telewizją kablową. Biegła dokonała korekty zaległości po odjęciu niesłusznie naliczanego podatku VAT za poszczególne okresy i elementy. Przede wszystkim jednak podkreślić należy, iż powódka A. K., pomimo kilkakrotnego zobowiązania jej przez Sąd do złożenia wszelkich posiadanych dowodów wpłat, żadnego nie złożyła. Przedstawiła jedynie arbitralnie sporządzone zestawienia dokonanych rzekomo wpłat na rzecz pozwanego za okres od stycznia 2009 roku do grudnia 2011 roku (k 480-484) nie poparte żadnymi dowodami, wobec czego biegła, analizując wysokość zadłużenia, opierała się jedynie na zestawieniach pozwanego. Z powodu braku jakiegokolwiek dokumentacji ze strony powódki, nie sposób poczynić ustaleń co do sposobu rozliczania poszczególnych wpłat. Dlatego też nie ma możliwości, aby w sposób wiarygodny ustalić szczegółowe tytuły zaległości powódki. To na powódce spoczywał obowiązek wykazania, że nie istnieje żadna zaległość względem pozwanego, gdyż ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Sąd zważył, iż powództwo w zakresie żądania ustalenia istnienia umowy najmu oparte na treści art. 189 k.p.c. nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem ustalenia w drodze powództwa przewidzianego w art. 189 k.p.c. mogą być prawa i stosunki prawne, dla ustalenia których właściwa jest droga procesu cywilnego (np. ustalenie nieważności umowy, ugody sądowej,

testamentu). Przesłanką merytoryczną powództwa o ustalenie jest interes prawny, rozumiany jako potrzeba ochrony sfery prawnej powoda, którą może uzyskać przez samo ustalenie stosunku prawnego lub prawa. Interes prawny powódki w sprawie niniejszej w żądaniu ustalenia pozytywnego, wyraża się w usunięciu niepewności stanu prawnego (zob. uchw. SN z 13.4.1981 r., III CZP 17/81, OSNC 1981, Nr 9, poz. 169).

Z ustaleń poczynionych przez Sąd w sprawie niniejszej jednoznacznie wynika, że na dzień wypowiedzenia umowy najmu lokalu mieszkalnego położonego w R. przy ulicy (...) istniała zaległość z racji niepełnego regulowania opłat przez powódkę w latach 2006-2012 (do 31 lipca 2012 roku) w kwocie 1857,74 złotych.

Treść art. 11 ust. 1 i 2 pkt. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów z dnia 21 czerwca 2001 roku (Dz. U. Nr 71, poz. 733) stanowi, że wypowiedzenie przez właściciela stosunku prawnego może nastąpić tylko z powodu ściśle określonych przyczyn, powinno być pod rygorem nieważności dokonane w formie pisemnej i zawierać przyczynę wypowiedzenia. Jako jedna z przyczyn uzasadniających dokonanie wypowiedzenia wskazana została zwłoka z zapłatą czynszu lub innych opłat za używanie lokalu za co najmniej trzy pełne okresy płatności oraz uprzedzenie najemcy na piśmie o zamiarze wypowiedzenia stosunku prawnego i wyznaczenie dodatkowego, miesięcznego terminu do zapłaty bieżących i zaległych należności. Pozwany zachował wszelkie wymogi formalne sformułowane przez ustawę w tym zakresie. Ponadto, w sposób nie budzący wątpliwości zostało ustalone, że powódka na dzień wypowiedzenia umowy najmu, tj. 27 sierpnia 2012 roku posiadała zadłużenie względem pozwanego w łącznej kwocie 1.857,74 złotych. Rzeczywista przyczyna wypowiedzenia oraz zachowanie warunków formalnych dla dokonania wypowiedzenia umowy najmu czynią żądanie powódki w zakresie żądania ustalenia istnienia umowy najmu za bezzasadne.

Oddalenie roszczenia w zakresie żądania ustalenia istnienia umowy najmu czyni zbędnym odnoszenie się do żądań powódki, bezkrytycznie powielonych przez pełnomocnika z urzędu, w zakresie wykonania postanowień zawartych w umowie najmu lokalu przez pozwanego, ustalenia nienależnych opłat, zwrotu nienależnie pobranych kwot pieniężnych, bezzasadności i nieprawidłowości żądania wpłaty kwoty podanej przez pozwanego, ustalenie, czy powódka była zobowiązana do opłat za używanie lokalu i opłat niezależnych od właściciela okresie od grudnia 2010 roku (w szczególności tzw. „strat CO” i opłaty stałej wliczanej do opłat czynszowych), ustalenie kwoty nienależnie naliczanego czynszu w stawce wyższej bez wypowiedzenia wysokości czynszu, bez pisemnej informacji o podwyższeniu czynszu, ustalenie co oznaczają kwoty dopisywane na fakturach raz nazywane „opłatą za część wspólną” innym razem „stratami”. Kwestie te zostały poddane analizie przez biegłego wydającego opinię w sprawie, który skorygował wysokość zadłużenia na dzień wypowiedzenia umowy najmu z powodu błędnego naliczania podatku VAT w fakturach obciążających powódkę kosztami mediów związanych z najmem lokalu: dostawą centralnego ogrzewania, wywozem nieczystości stałych, telewizją kablową.

Powództwo w zakresie zasądzenia na rzecz powódki odszkodowania z tytułu nienależytego wykonania umowy w kwocie 10.000 złotych oraz zasądzenie kwoty 8.000 złotych tytułem zwrotu kosztów remontu mieszkania wykonanego przez powódkę, zasądzenie opłaty za pobraną usługę TV kablową od 2003 roku w kwocie 400,53 złotych, zasądzenie odsetek od tych kwot, podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Treść art. 471 k.c. stanowi, że dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przesłankami odpowiedzialności kontraktowej jest brak realizacji świadczenia, szkoda majątkowa oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania a powstałą szkodą. Powódka reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika żadnej z tych okoliczności nie próbowała udowodnić.

Roszczenie w zakresie żądania zasądzenia kwoty 8.000 złotych z tytułu poniesionych kosztów remontu także podlegało oddaleniu jako nieudowodnione. Umowa najmu lokalu mieszkalnego z dnia 3 listopada 2008 roku nie precyzuje czynności, do przeprowadzenia których zobowiązany jest najemca na własny koszt. Umowa ta zawiera jednak odesłanie w zakresie kwestii nie uregulowanych niniejszą umową do ustawy kodeks cywilny. Kodeks cywilny w art. 662 §2 stanowi zaś, iż drobne nakłady połączone ze zwykłym używaniem rzeczy obciążają najemcę. Naprawa polegająca na

zapewnieniu odpływu do wanny, bieżących remontów, czy konserwacji okien stanowią czynności związane ze zwykłym użytkowaniem rzeczy w rozumieniu cytowanego powyżej przepisu.

Niezależnie jednak od powyższych rozważań podkreślić należy, że powódka nawet nie uprawdopodobniła wykonania jakiegokolwiek remontu, czy też jego zakresu.

Co do zasady potrącenie należności czynszowych z poniesionymi wydatkami na naprawy konieczne jest możliwe, lecz po spełnieniu formalnych warunków uprawniających najemców do wykonania napraw na koszt wynajmującego przewidzianych w umowie łączącej strony i w art. 663 k.c.

Ustawodawca posługuje się pojęciem „odpowiedniego terminu”(art. 663 k.c.) jaki należy wyznaczyć wynajmującemu, aby móc po jego bezskutecznym upływie wykonać naprawy wad, które ograniczają przydatność rzeczy do użytku na jego koszt. Art. 680 k.c. w związku z art. 663 k.c. zawiera uprawnienie do dokonania koniecznych napraw, które obciążają wynajmującego, na jego koszt, jeżeli wynajmujący mimo wyznaczenia mu odpowiedniego terminu nie wykona napraw, bez których lokal nie jest przydatny do korzystania z niego. Nakładając taki obowiązek na wynajmującego i przyznając najemcy prawo zastępczego wykonania obciążających wynajmującego napraw, ustawodawca nie zakazał najemcy potrącenia powstałej w ten sposób jego wierzytelności wobec wynajmującego z wierzytelnością tegoż z tytułu czynszu najmu (tak np. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19 marca 1975 roku, III CZP 13/75, OSNC 1976/2/25).

Powódka nie udowodniła, aby wykonała we własnym zakresie naprawy obciążające pozwanego a także nie wykazała, że zachowała formalne warunki, po spełnieniu których mogłaby potrącić swoją wierzytelność w stosunku do pozwanego z powodu wykonania napraw obciążających pozwanego.

Jako nieudowodnione podlegało oddaleniu także powództwo w zakresie zasądzenia opłaty za pobraną usługę (...) kablową od 2003 roku w kwocie 400,53 złotych waz z odsetkami. Powódka A. K. nie wykazała, by z tego tytułu uiściła na rzecz pozwanego przysłowiową złotówkę, ponieważ nie przedstawiła żadnych dowodów wpłat. Nawet gdyby założyć, że taka zapłata miała miejsce, to ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, że spełnione świadczenie miało nienależny charakter.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 102 k.p.c. Zgodnie z jego dyspozycją w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywających tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W przedmiotowej sprawie powódka A. K. nie posiada żadnego majątku, utrzymuje się z renty.

Wobec zwolnienia powódki od kosztów sądowych Sąd wynagrodzenie za wydatki sądowe w postaci opłaty sądowej od pozwu i wynagrodzenia biegłej, nieopłaconą pomoc prawną udzieloną A. K. z urzędu nakazał wypłacić z rachunku Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Radomsku. Na kwotę 2.400 zł złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu obliczone według stawki minimalnej określonej w § 6 pkt 5 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013. 461), powiększone o 23% podatku VAT.

Powyższy wyrok zaskarżyła w całości powódka. Apelacja zaskarżonemu wyrokowi zarzuca:

1. naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności art. 664 k.c., art. 681 k.c. i art. 9 ust. 6 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (tj. Dz. U. Nr 31, poz. 266 ze zm.), poprzez przedwczesne przyjęcie, że dokonane przez powódkę remonty są drobnymi nakładami w rozumieniu art. 681 k.c., czy też naprawami koniecznymi wg art. 663 k.c., mimo braku w tym względzie opinii biegłego z zakresu budownictwa oraz przez przyjęcie, że powódka powinna płacić pozwanemu za telewizję kablową, choć przedstawiła ona Sądowi dowody, że ma ona odrębnie zawartą umowę na w/w telewizję z jej operatorem,

2. istotne uchybienia procesowe, mające wpływ na wynik sprawy, a w szczególności art. 217 § 1 i 3 k.p.c., poprzez nierozpoznanie i pominięcie wniosku dowodowego powódki zgłoszonego w piśmie przygotowawczym z 8 listopada 2013r. w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa w celu ustalenia, czy dokonane przez powódkę remonty wynajmowanego mieszkania były drobnymi naprawami w rozumieniu art. 681 k.c., czy też naprawami koniecznymi wg art. 663 k.p.c., a także naruszenie art. 189 k.p.c. poprzez nieustalenie, że powódkę nadal łączy z pozwanym stosunek najmu, na co wskazuje zebrany w sprawie materiał dowodowy, a także naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozpatrzenia zebranego w sprawie materiału,

3. niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy, a w szczególności czy pozwany dokonywał prawidłowo podwyżek czynszu powódce i czy w związku z tym były podstawy do wypowiedzenia jej stosunku najmu i czy strony nadal łączy stosunek najmu na skutek jego nieprawidłowego wypowiedzenia,

4. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału, poprzez ustalenie, że powódka nie załączyła dowodów opłat czynszowych, choć powódka złożyła do akt wyciągi bankowe potwierdzające w/w wpłaty.

Wskazując na powyższe podstawy apelująca wnosiła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa, ewentualnie:
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:.

Apelacja jest niezasadniona albowiem podniesione przez w niej zarzuty: naruszenia wskazanych w niej przepisów prawa procesowego, w tym przepisów art. 233 § 1 i art. 217 § 1 i 3 k.p.c., przez niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw budownictwa oraz niedokonanie wszechstronnej oceny materiału dowodowego i w konsekwencji tych uchybień procesowych zarzut niewyjaśnienia wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy oraz dokonania błędnych – w świetle materiału dowodowego – ustaleń faktycznych a także zarzut obrazy prawa materialnego, tj. przepisów art. 664 k.c., art. 681 k.c., art. 9 ust. 6 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 31, poz. 266 ze zm.) i art. 189 k.p.c., nie są trafne i nie mogą wywołać zamierzonego w niej skutku w postaci zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku.

Na wstępie zauważyć trzeba, że sformułowane przez powódkę w pozwie roszczenia, które były nie nieprecyzyjne i wielokrotnie modyfikowane, a następnie nie zostały też sprecyzowane przez ustanowionego dla niej profesjonalnego pełnomocnika z urzędu, który poparł jedynie żądania powódki w wersji przez nią przytoczonej, spowodowały, iż Sąd Rejonowy ze szczególnie szerokim spojrzeniem na ewentualne roszczenia, które mogłyby przysługiwać powódce przeciwko pozwanemu, rozpoznał sprawę wnikliwie, wykazując przy tym nawet inicjatywę dowodową z urzędu za stronę dochodzącą roszczeń w niniejszym procesie.

Z twierdzeń powódki daje się wywnioskować, co słusznie dostrzegł także Sąd I instancji, że domaga się ustalenia istnienia łączącego ją z pozwanym stosunku najmu lokalu przez zakwestionowanie skuteczności wypowiedzenia jej przez pozwanego tegoż najmu oraz zapłaty za dokonane na lokal nakłady a także zwrotu nadpłaconych na rzecz strony pozwanej opłat związanych z użytkowaniem tegoż lokalu.

Lektura materiału aktowego prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy- wbrew zarzutom apelującej - wyjaśnił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy – w zakresie wskazanych wyżej roszczeń - okoliczności w sposób wystarczający i słusznie uznał, że zaoferowany przez strony materiał dowodowy wskazuje, że pozwany skutecznie wypowiedział powódce umowę najmu wobec zalegania przez nią z opłatami za lokal za pełne trzy okresy płatności, zachowując

przewidziany wskazanymi przez Sąd przepisami ustawy o ochronie praw lokatorów (...) tryb prowadzący do tegoż wypowiedzenia.

Skoro Sąd słusznie uznał za prawidłowe wypowiedzenie powódce najmu nie mógł w konsekwencji tego uznać za słuszne żądania ustalenia na podstawie art. 189 k.p.c. istnienia stosunku najmu między stronami skoro ten został skutecznie rozwiązany.

Prawidłowo też Sąd Rejonowy w oparciu o dowód z opinii biegłej ds. księgowości ustalił rzeczywistą zaległość powódki wobec pozwanego z tytułu opłat za użytkowanie lokalu, której wysokość uzasadniała dokonanie spornego wypowiedzenia, jak również słusznie przyjął, że ta nie wykazała aby miała nadpłatę z tego tytułu.

Materiał sprawy wskazuje też, że powódka nie udowodniła dokonania nakładów na lokal, które uzasadniałyby jej żądanie zwrotu od pozwanego ich równowartości.

W tej sytuacji, gdy apelująca nie wykazała, że poczyniła na lokal nakłady podlegające rozliczeniu między stronami zarzut pominięcia dowodu z opinii biegłego ds. budownictwa na okoliczność tych nakładów i ich wartości nie może być skuteczny.

Ponadto, niezależnie od powyższych rozważań, zwrócić należy uwagę na istotny w sprawie fakt dalszego korzystania z lokalu przez powódkę, który zawiesza w czasie możliwość dochodzenia przez nią wskazanych wyżej roszczeń o zapłatę.

Zgodnie bowiem z przepisami art. 676 i art. 677 k.c. rozliczenia pomiędzy stronami z tytułu ewentualnych nakładów na lokal czy nadpłat bądź niedopłat mogą być dochodzone w ciągu 1-ego roku od zwrotu lokalu wynajmującemu przez najemcę.

Zatem Sąd Rejonowy nie uchybił wskazanym w apelacji przepisom procesowym i wystarczający dla rozstrzygnięcia sprawy materiał dowodowy poddał prawidłowej ocenie, która doprowadziła do poczynienia trafnych ustaleń faktycznych, które to Sąd II instancji akceptuje i przyjmuje za własne.

Sąd I instancji nie dopuścił się więc uchybień procesowych w zakresie gromadzenia materiału dowodowego jak i jego oceny oraz ustalenia stanu faktycznego, jak również rozważań prawnych odnoszących się do oceny zasadności żądania pozwu.

Jeszcze raz zatem podkreślić należy, że materiał sprawy został – wbrew zarzutom apelacji – poddany zgodnej z doświadczeniem życiowym i zasadami logicznego rozumowania ocenie, odpowiadającej wymogom, jakie stawiają jej przepisy art. 233 § 1 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. Ocena ta mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów i w żadnym wypadku nie można uznać jej za dowolną i uchybiającą wskazanym w apelacji przepisom procesowym.

Zaskarżony wyrok odpowiada też – wbrew zarzutom apelacji – powołanemu w jego uzasadnieniu prawu materialnemu i nie uchybia wskazanym w apelacji przepisom tegoż prawa, w tym przepisowi art. 189 k.p.c., który wprawdzie umieszczony jest wśród przepisów procesowych ale ma charakter przepisu materialnoprawnego.

Dlatego też, apelacja powódki podlegała z powyższych względów oddaleniu jako nieuzasadniona na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach procesu między stronami orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c., a sprowadzają się one do kosztów zastępstwa procesowego pozwanego w postępowaniu apelacyjnym oraz kosztów wynagrodzenia pełnomocnika powódki ustanowionego jej z urzędu.

Sąd II instancji aprobuje stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie zastosowania wobec powódki w kwestii kosztów procesu dobrodziejstwa z art. 102 k.p.c., ale nie dostrzega już podstaw do zastosowania tegoż przepisu w postępowaniu apelacyjnym wywołanym apelacją powódki.

Mając na względzie wszystkie powyższe rozważania Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.